

stuk **1991** (2012-2013) – Nr. 6
ingediend op 12 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, ondertekend te Wenen op 29 december 1971, zoals gewijzigd door het protocol en het aanvullend protocol van 10 september 2009,

2° het protocol en het aanvullend protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°, beide ondertekend te Brussel op 10 september 2009

Ontwerp van

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het 'Global Forum' pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de

beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G-20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de "grijze" lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de zogenaamde "grijze" lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten, waaronder het voorliggende protocol en aanvullend protocol met Oostenrijk, die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de "witte lijst" met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in de Europese Unie

Op het vlak van de administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, heeft de Raad van de Europese Unie twee richtlijnen aangenomen.

Richtlijn 77/799/EEG van 19 december 1977 die betrekking heeft op de wederzijdse bijstand tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het vlak van de directe belastingen, bepaalt in principe dat de lidstaten verplicht zijn om alle inlichtingen uit te wisselen die hen van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen. Die verplichting geldt evenwel slechts voor de lidstaten wanneer de inlichtingen waarvan de mededeling wordt gevraagd, kunnen worden verkregen op grond van hun binnenlandse wetgeving. Richtlijn 77/799/EEG is momenteel aan herziening toe. Op 2 februari 2009 stelde de Europese Commissie een ontwerp van richtlijn voor om de geldende richtlijn te vervangen en er tegelijkertijd het OESO-model in op te nemen. Dit resulteerde in Richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van Richtlijn 77/799/EEG. Deze richtlijn somt alle inkomsten en vermogensbestanddelen op die vallen onder een automatische gegevensuitwisseling. De EU-lidstaten zullen zich niet langer kunnen verschuilen achter hun bankgeheim om te weigeren gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003 betreft de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (de "spaarrichtlijn"). Het doel van die richtlijn is te verzekeren dat de intrest die in een lidstaat wordt toegekend aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijke personen zijn en die hun fiscale woonplaats in een andere lidstaat hebben, daadwerkelijk overeenkomstig het intern recht van laatstgenoemde lidstaat worden belast. De Richtlijn raadt aan om daartoe een beroep te doen op de automatische uitwisseling van inlichtingen.

De Europese Commissie nam op 28 april 2009 een mededeling aan waarin de maatregelen worden geïnventariseerd die de lidstaten moeten nemen ter bevordering van goed bestuur in belastingzaken. Die maatregelen hebben betrekking op het verbeteren van transparantie en de uitwisseling van inlichtingen en het voortgaan op de weg van eerlijke concurrentie in belastingzaken.

1.6. De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van gegevens

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 26 van het basisverdrag van 1971 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 26, dat door het protocol van 2009 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol of het avonant ook gewag wordt gemaakt van “belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten”, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. De dubbelbelastingverdragen tussen België en Oostenrijk

België en Oostenrijk ondertekenden op 29 december 1971 een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen. Het doel van de overeenkomst was een bevredigende oplossing te krijgen voor de problemen van dubbele belasting die de ontwikkeling van de economische betrekkingen tussen beide landen in de weg stonden. De overeenkomst sloot in ruime mate aan bij het in 1963 gepubliceerde OESO-modelverdrag.

De overeenkomst werd goedgekeurd bij de federale wet van 13 juni 1973 en is op 28 juni 1973 in werking getreden.

3. Het ontstaan van het voorliggende protocol en aanvullend protocol

Het dubbelbelastingverdrag van 1971 werd op verzoek van de federale regering herzien. Dat verzoek volgde op de beslissing van de regering om de werkingssfeer van de internationale administratieve bijstand uit te breiden tot de bankgegevens en maakt deel uit van een wereldwijd proces ter versterking van de internationale samenwerking in belastingzaken. De federale overheid stuurde op 2 april 2009 een ontwerp van wijzigend protocol naar de bevoegde Oostenrijkse overheid. Die bezorgde op 26 juni 2009 een positief antwoord. De ontwerptekst werd op 3 augustus 2009 geparafeerd.

4. Inhoud van het protocol en het aanvullend protocol

4.1. Het protocol tot wijziging van de overeenkomst van 1971

Het protocol wijzigt artikel 26 van het dubbelbelastingverdrag van 1971. Dat artikel voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst, of voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten, voor zover de belastingheffing waarin de nationale wetgeving voorziet, niet in strijd is met overeenkomst. Ook de uitwisseling van bankgegevens is mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een staat niet toestaat dat die inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. Een staat moet de ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim houden als die welke hij heeft verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. De aangezochte staat is niet verplicht inlichtingen te verstrekken die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden.

Het nieuwe artikel is bijna identiek aan artikel 26 van het OESO-modelverdrag zoals dat in 2008 werd gepubliceerd.

4.2. Het aanvullend protocol

Het aanvullend protocol geeft een opsomming van de inlichtingen die de aangezochte staat moet verschaffen, het verbiedt “hengelen” naar inlichtingen, verplicht de overeenkomstsluitende staten niet spontaan of automatisch inlichtingen uit te wisselen en houdt rekening met de principes die zijn vastgelegd in de OESO-commentaar.

5. Belang voor Vlaanderen

De protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er in artikel 1 van het protocol sprake is van “belastingen van elke soort en benaming”, behoren daartoe ook de belastingen die zouden kunnen worden geheven door de gemeenschappen op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nu al nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. Het protocol

Het protocol telt drie artikelen.

Artikel 1 wijzigt artikel 26 van de overeenkomst dat handelt over de uitwisseling van inlichtingen.

Paragraaf 1 voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst. Deze paragraaf handelt tevens over de inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten. De uitwisseling van inlichtingen is niet beperkt door de artikelen 1 en 2.

Paragraaf 2 stelt dat de door een staat ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim worden gehouden als die welke door die staat zijn verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. Zij worden enkel ter kennis gebracht van personen en overheden die betrokken zijn bij de vestiging of invordering van de belastingen. Die personen en overheden mogen de informatie enkel gebruiken met het oog op het uitoefenen van hun opdracht, maar zij mogen er wel melding van maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen. Niettegenstaande het voorgaande mag een verdragspartij de ontvangen informatie voor andere doeleinden gebruiken indien zij overeenkomstig de wetgeving van beide verdragspartijen voor die doeleinden mag worden gebruikt, en indien de bevoegde overheid van de aangezochte staat zijn toestemming geeft.

Paragraaf 3 handelt over sommige beperkingen ten gunste van de aangezochte staat bij de uitwisseling van inlichtingen. De aangezochte staat is met name niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die 1° afwijken van de wetgeving en de administratieve praktijk, 2° die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden, of 3° die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Op grond van paragraaf 4 moet de aangezochte staat de middelen aanwenden waarover hij inzake het inwinnen van inlichtingen beschikt, zelfs als die inlichtingen enkel van nut zijn voor de andere staat. De verplichting is onderworpen aan de beperkingen waarin paragraaf 3 voorziet, maar de beperkingen mogen in geen geval aldus worden uitgelegd dat zij een verdragspartij toestaan de gegevensuitwisseling te weigeren omdat zij er geen binnenlands belang bij heeft. Die nieuwe paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee want, zoals dat het geval is voor de meeste OESO-lidstaten, was de Belgische praktijk reeds in overeenstemming met die regels.

Paragraaf 5 maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een overeenkomstsluitende staat niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. De belastingadministratie van de aangezochte staat heeft, teneinde de gevraagde inlichtingen te kunnen meedelen, de bevoegdheid om inlichtingen te verkrijgen en om een onderzoek in te stellen of om derden of belastingplichtigen te verhoren, en dit niettegenstaande elke andersluidende bepaling in zijn binnenlandse belastingwetgeving. De Belgische belastingadministratie mag de bankgegevens die zij ten behoeve van de Oostenrijkse autoriteiten heeft verkregen, niet gebruiken voor haar eigen doeleinden en zij mag ook geen belasting vestigen op basis van die inlichtingen in strijd met het binnenlands recht. De overeenkomst wijkt immers enkel van het binnenlands recht af voor zover zulks nodig is voor het verwerven van inlichtingen ten behoeve van de Oostenrijkse autoriteiten. De bevoegde Belgische overheid is daarentegen in de mogelijkheid om inlichtingen te verkrijgen die in het bezit zijn van in Oostenrijk gevestigde bankinstellingen om een belastingplichtige aan de Belgische belasting te onderwerpen.

Bij de nieuwe tekst van paragraaf 5 zijn twee terminologische opmerkingen vereist. In de Nederlandstalige tekstversie is sprake van “een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van (...) zaakwaarnemer”, wat niet helemaal overeenstemt met de Franse verdragstekst waarin men spreekt van “une personne agissant en tant {que} (...) fiduciaire”. De term ‘zaakwaarnemer’ moet men ruim begrijpen als beheerder of ‘trustee’. Verder in dezelfde paragraaf van de Nederlandstalige tekst moet men de woordengroep “eigendomsbelangen in een persoon” lezen als “eigendomsrechten van een persoon” (de Franse tekstversie luidt correct “droits de propriété d’une personne”).

Artikel 2 bepaalt dat het protocol in werking treedt op de eerste dag van de derde maand die volgt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol zijn van toepassing op inkomsten die betrekking hebben op, naargelang het geval, elk kalenderjaar of elk boekjaar dat begint op of na 1 januari van het jaar dat onmiddellijk volgt op de datum van inwerkingtreding van het protocol.

Artikel 3 stelt dat het protocol een integrerend deel vormt van de overeenkomst. Het zal in werking en van toepassing blijven zolang de overeenkomst zelf van kracht of van toepassing blijft.

Het protocol werd opgemaakt in het Duits, het Frans en het Nederlands. Alle teksten zijn gelijkelijk authentiek.

2. Het aanvullend protocol

In het aanvullend protocol dat een integrerend deel uitmaakt van het protocol, staat een opsomming van de inlichtingen die de aangezochte staat moet verschaffen (punt 1). Het op goed geluk “hengelen” naar inlichtingen (“fishing expeditions”) is niet toegestaan (punt 2). De overeenkomstsluitende staten zijn niet verplicht spontaan of automatisch inlichtingen uit te wisselen (punt 3). Voor de interpretatie van artikel 26 wordt, naast deze principes, ook rekening gehouden met beginselen die zijn vastgelegd in de OESO-commentaar (punt 4).

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het protocol

De ondertekening van het protocol en het aanvullend protocol vond plaats in Brussel op 10 september 2009.

Verscheidene adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over een ontwerp van federale instemmingswet, stellen dat protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen de bevoegdheden raken van de gemeenschappen en de gewesten.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep ‘gemengde verdragen’ (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het protocol vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

De beide kamers van het Oostenrijkse parlement hebben in december 2009 hun goedkeuring gehecht aan het protocol.

In een brief van 25 februari 2011 vroeg de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën of de Oostenrijkse overheid zich akkoord kon verklaren met de ruimere interpretatie van de Raad van State over het gemengde karakter van het protocol. Op 10 maart 2011 antwoordde de directeur van de Oostenrijkse afdeling voor internationaal belastingrecht dat Oostenrijk geen problemen heeft met die uitbreidende interpretatie. In Oostenrijk worden de belangrijke belastingen immers geheven op het niveau van de federatie, zodat deze kwestie alleen betrekking zou hebben op lokale belastingen. Zodra het protocol in werking treedt moet de interpretatie worden geformaliseerd door een overeenkomst tussen de bevoegde overheden, overeenkomstig artikel 25 van de overeenkomst van 1971.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 9 juli 2012 uitbracht over de dubbelbelastingverdragen tussen België en respectievelijk Denemarken, San Marino, Noorwegen, Oostenrijk, Finland, IJsland, Malta, de Tsjechische Republiek en Griekenland (advies 2012/15) naar eerder uitgebrachte adviezen over gelijkaardige verdragen. De Raad beperkt zich tot een aantal aandachtspunten m.b.t. de inhoud van de voorliggende overeenkomsten en in het bijzonder de doorvertaling naar Vlaanderen.

De SARiV geeft aan dat het dubbelbelastingverdrag met Oostenrijk van 1971 en het protocol tot wijziging van 2009 worden aangevuld met briefwisseling waardoor de overeenkomsten door beide partijen ook van toepassing worden verklaard op de deelstaten. Verder wijst de Raad op het feit dat van Oostenrijkse zijde enkel een ambtelijk mailbericht is toegevoegd aan de documenten, waarin wordt aangekondigd dat ze bereid zijn de uitbreiding van de toepassing van deze overeenkomst naar de regionale en lokale overheden nog te officialiseren, maar dat hieromtrent nog geen bijkomende informatie in het dossier aanwezig was.

Vervolgens beveelt de Raad de Vlaamse Regering aan om, gelet op de toenemende fiscale autonomie van de Belgische deelstaten, de Europese en internationale (vnl. de OESO) ontwikkelingen op het vlak van fiscaliteit beleidsmatig nauwgezet te volgen. De Raad wil, gelet op zijn opdracht inzake ontwikkelingssamenwerking, de Vlaamse Regering ten slotte attent maken op een nieuw initiatief van de OESO dat de koppeling maakt tussen ontwikkelingssamenwerking en fiscaliteit. Mogelijk biedt dit domein ook kansen voor samenwerking en uitwisseling van ervaringen, nu Vlaanderen recent zelf zijn eigen belastingadministratie heeft uitgebouwd en deze ervaringen mogelijk kan delen met zijn partnerlanden in het Zuiden.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de Adviesraad zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies.

Het uitblijven van een formeel akkoord tussen de verdragspartijen over de uitbreiding van het toepassingsgebied tot de belastingen van de Belgische deelstaten belet niet dat parlementaire instemming wordt gevraagd en gegeven voor voorliggende akten. Voorliggende akten worden ingevolge artikel 1 van het instemmingsdecreet immers al beschouwd als een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Deze visie wordt ondersteund door de beslissing van de werkgroep gemengde verdragen en door de adviezen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Die laatste heeft in 2010 in adviezen aan de federale overheid ook algemeen gesteld dat het potentieel gemengd karakter van een verdrag, zoals in casu kan worden afgeleid uit de bewoordingen in het protocol van 2009, gelijk staat met het effectief gemengd karakter ervan. Voor Oostenrijk heeft de supranationale regeling inzake uitwisseling van inlichtingen, zoals neergelegd in de recente Europese richtlijnen 2010/24/EU inzake invorderingsbijstand en 2011/16/EU inzake administratieve samenwerking, overigens toch voorrang op de regeling in (bilaterale) verdragen tussen EU-lidstaten.

Het aandachtspunt van de SARiV over het verband met het ontwikkelingsbeleid wordt door de Vlaamse Regering in overweging genomen.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 6 december 2012, met kenmerk 52.378/1, naar aanleiding van het voorontwerp van instemmingsdecreet, volgende opmerkingen.

De Raad van State merkt op dat de nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen (artikel 26 van de voorliggende overeenkomst, zoals gewijzigd door het protocol van 2009) algemeen is en dus niet beperkt wordt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag. Aangezien het dus om een dubbel gemengd verdrag gaat, kunnen onder 'bevoegde autoriteit' verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt concreet voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Vervolgens merkt de Raad op dat het instemmingsdecreet aangevuld zou kunnen worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en dwanguitvoering, indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Voor het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, plegen de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere akkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al zijn ondertekend, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet over het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Navraag leert dat op federaal niveau evenmin strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, Hoofdstuk III – Onderzoek en controle, opgenomen in Titel VII – Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, Hoofdstuk X – Strafbepalingen, opgenomen in Titel VII – Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van

toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek voor de inning van gewestbelastingen (WIGB), wordt in artikel 2, WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste tijdens zijn vergadering van 7 november 2012 om geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd. De Vlaamse Regering meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

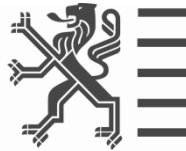
Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk
tot het vermijden van dubbele belasting en
tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake
belastingen naar het inkomen en naar het vermogen,
met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen,
ondertekend te Wenen op 29 december 1971, zoals gewijzigd door
het protocol en het aanvullend protocol van 10 september 2009,
2° het protocol en het aanvullend protocol tot wijziging van
de overeenkomst, vermeld onder 1°,
beide ondertekend te Brussel op 10 september 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, ondertekend te Wenen op 29 december 1971, zoals gewijzigd door het protocol en het aanvullend protocol, beide ondertekend te Brussel op 10 september 2009;

2° het protocol tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk en het aanvullend protocol, beide ondertekend te Brussel 10 september 2009, tot wijziging van de overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, ondertekend te Wenen op 29 december 1971.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Ontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk
tot het vermijden van dubbele belasting en
tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake
belastingen naar het inkomen en naar het vermogen,
met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen,
ondertekend te Wenen op 29 december 1971, zoals gewijzigd door
het protocol en het aanvullend protocol van 10 september 2009,
2° het protocol en het aanvullend protocol tot wijziging van
de overeenkomst, vermeld onder 1°,
beide ondertekend te Brussel op 10 september 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, ondertekend te Wenen op 29 december 1971, zoals gewijzigd door het protocol en het aanvullend protocol, beide ondertekend te Brussel op 10 september 2009;

2° het protocol tussen het Koninkrijk België en de Republiek Oostenrijk en het aanvullend protocol, beide ondertekend te Brussel 10 september 2009, tot wijziging van de overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, met inbegrip van de ondernemingsbelasting en de grondbelastingen, ondertekend te Wenen op 29 december 1971.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS